

efter denne Bestemmelse. Man vil sige: Vi bor paa en jernbanefattig Egn — selv om der er nok saa mange Jernbaner —, og vi har en Omnibus gaænde fra det til det Sted, den maa endelig være fri for Afgift. Der vil, som sagt, komme Andragender gennem hver eneste Repræsentant i Tinget, og derfor vil jeg anbefale, at vi slaar en Streg over denne Bestemmelse og stemmer mod Ændringsforslaget.

Fibiger: Det er om Ændringsforslag Nr. 12, der nu har været saa meget omtalt, jeg gerne vil gøre en kort Bemærkning. Jeg har lagt Mærke til, at de, der har talt om denne Bestemmelse og været misfornøjede med den, alle har udtalt, at de er ivrige Tilhængere af, at de, der fører Bilerne, skal være ædruelige, og at man bør gøre, hvad man kan, for ved Straffebestemmelser at skaffe Sikkerhed til Veje baade for dem, der kører, og dem, der gaar paa Vejene. Men de ærede Medlemmer vil ikke Midlet dertil, og det er jo for sent at komme med Bestemmelser, naar Ulykken er sket. Vi læser daglig i Aviserne om Automobilulykker af den ene og den anden Art, og jeg tror, at i de allerfleste Tilfælde er Grunden til Ulykken den, at den Mand, der sidder ved Rattet, selv om han ikke er beruset, dog er noget paavirket af Spiritus, saaledes at han ikke, naar den farlige Situation indtræder, er klar til at tage den, saaledes at Ulykken undgaas. Og det vil blive meget vanskeligt at faa det konstateret, naar der i Løven er brugt det Udtryk, at Manden skal være beruset; for hvornaar er han det? Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Ulrich, der selv er Medforslagsstiller, nu trækker sig tilbage og ikke mener at kunne stemme for Forslaget. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Emnet, men vil meget anbefale alle at stemme for Bestemmelsen, fordi Midlet til at undgaa, at Føerne er berusede, er at forbyde dem at drikke Spiritus, naar de er i Funktion.

Sporon-Fiedler: Jeg beklager i høj Grad, at man ikke har fundet et retfærdigere Grundlag for Erlæggelsen af Skatten. Jeg kan ikke med min bedste Villie se noget som helst rationelt i, at en Bil, der gaar en Gang om Ugen, maaske en Gang hver 14de Dag, skal betale den samme Skat som en, der gaar fra Morgen til Aften og maaske om Natten med. Hvis det var en Luksusbeskatning, der var Tale om, vilde det være ganske berettiget, ja, man kunde maaske endogsaa fristes til at sige, at den første Bil skulde beskattes endnu højere, for naar en

Mand har Raad til at have en Bil staaende, bør han betale mere. Men her er Tale om en Skat, der skal anvendes til Vedligeholdelse af Vejene, og det er dog ret indlysende, at den Bil, der staar i Garagen Ugen igennem og kun bruges en eneste Gang, slider mindre paa Vejene end den, der gaar fra Morgen til Aften. Jeg føler mig ikke overbevist af de Argumenter, der anføres i Justitsministeriets Skrivelse af 8. April d. A., Bilag 4 til Betænkningen. Jeg indrømmer, at der kan være Vanskeligheder med Hensyn til Afgiftens Fordeling, men den Slags Vanskeligheder bør overvindes. Det, det drejer sig om, er at faa et retfærdigt Grundlag for Skatten, og det forekommer mig, at Grundlaget her er i højeste Grad uretfærdigt. Jeg har ikke opgivet Haabet om, at man kan naa til en bedre Løsning af Spørgsmaalet. Det er jo muligt, at den Løsning, som det ærede Medlem Hr. Sven udkastede, med et Kontrolur, der kunde aflæses hver Maaned eller hvert Fjerdingaar, kan bruges. I hvert Fald haaber jeg, at dette Lovforslag paa sin fremtidige Gang, ikke mindst i det andet Ting, vil faa en saadan Affattelse, at man naar til en retfærdigere Beskatning af Bilerne. Jeg gentager, at det er en Vejvedligeholdelsesskat, det drejer sig om, og den Bil, der staar i Garagen, slider ikke paa Vejene.

Brochmann: Jeg maa desværre erklære, at jeg er utilfreds med det foreliggende Lovforslag. Min Utilfredshed gælder navnlig, at Kørehastigheden nu maa være 45 km, altsaa 6 danske Mil i Timen. Jeg finder, at det er fuldstændig meningsløst, at et Automobil maa køre 6 danske Mil i Timen paa fri Vej. 6 danske Mil i Timen er en god Jernbanefart herhjemme, og efter min Opfattelse burde man have nedsat Kørehastigheden til 4 danske Mil eller 30 km; dette vilde sikkert have været tilstrækkeligt. Naar man ser paa den Udvikling, der er foregaaet med Biltrafikken, maa man gribes af Uhygge. I September 1909 fandtes i hele Landet 682 Automobiler, men i September 1920 var Antallet løbet op til 17 657. Dertil kommer Motorcyklerne. I September 1909 var der 3 467, men i September 1920 12 182. Man ser altsaa, at Motortrafikken antager ligefrem kæmpemæssige Former, og denne Udvikling er saa langt fra standset i den seneste Tid; den tiltager tværtimod. Man maa snart spørge sig selv: Har vi Fodgængere i Grunden Ret til at gaa paa Gader og Veje? Jeg har hørt, at der ved et Automobilistmøde, der blev holdt her i Byen, skal være faldet en Udtalelse, der lød saaledes: „Fodgængerne er til stor Gene for